

La formosor d'Elx

He tornat a viure l'encís d'aquella terra plena de sol i de bells recons que impregnen l'ànima de romanticisme. Moments que sembla que hom es troba en un paradís mussulmà o en un paratge hel·lènic tot rublert de bellesa i encantament. Somnis de bellesa que voldriem eternitzar i mai més no despertar a la prosa aclaparadora! Poesia que fa oblidar els miratges eixores que van vorejant la monotonia de la vida! Ombra de les gegantines palmeres que veuen passar les generacions, tot apiadant-se de llurs misèries! Sol mussulmà, d'ardències volcàniques, que us diuen, però, que en l'element purificador hi ha la fortitud d'un poble sa d'esperit, sempre amb els braços oberts i el somriure a la boca!...

Quin goig dona el retorn a un país estimat, on d'avançada ja se sap que la germanor és tradició de llurs ciutadans!

Les incomoditats d'un llarg viatge troben una gran compensació amb les agradables impressions que frueix tota persona que estimi la Natura i sàpiga sadollar-se de les seves belleses. Quantes en podríem descriure si no ens manqués espai! No deixaré, però, de fer l'elogi de ço que més endins ha penetrat. Aquella nit que en aquestes planes tan estimades ja anunciava un company, és un espectacle que jo voldria que en altres anys podessin conèixer molts ciutadans, tal com ho han fet uns granollerins amb els quals he tingut l'honor de conviure en la bella ciutat d'Elx.

«La Nit de l'Albà» és un espectacle que enamora per la seva bellesa pròpia, única, incomparable; perquè porta un misteriós secret de poesia, d'amor, de tradició, d'unió que no es pot posar de relleu amb un reportatge volander, car necessita la inspiració del poeta i la imaginació de l'artista. Jo no sabria fer res més que recomanar a tots els aimants de la bellesa aquest viatge fins a la ciutat encisadora, on, si per la llunyania sembla costós d'arribar-hi, més us costa d'eixir-ne, perquè el cor se us hi clava.

Encara ensonyats per les hores de viatge de retorn, fruïm el goig d'aquells palmerars plens de majestat i de les palmeres de foc artístiques i senzillament magnífiques. Allí ja es parlava en la intimitat de la palmera que pròximament representarà la ciutat de Granollers, i no cal dir amb quin anhel ho desitgem. Dia vindrà que altres i altres ciutats acudiran a donar relleu a La Nit de l'Albà, aportant-hi un concurs que farà de la bella Elx l'apicentre de tots els amors ibèrics, com si en la nit d'ensomni volguéssim estrè-

nyer amb totes les mans, tots els afectes i tota la comprensió que tant necessitem per a allunyar els odís i les misèries que enterboleixen el cor de molta gent.

No manquen mai excèptics que sempre estan disposats a tirar aigua al vi. Ja m'han dit que he volgut poetitzar «el córrer la pólvora» amb altres articles dedicats a la incomparable «Nit de l'Albà». No és pas la facècia ni l'humor manllevat cosa que ens faci canviar de ruta. Ja tenim la pell massa curtida per a fer-ne cas.

La pólvora a Elx pren un caire especial que us hi familiaritzen tot seguit per quant porta un lluïment de colors i de brogit, tota una intenció de joia, d'obsequi, de fervor tradicional, qual apoteosi vé a ésser la magnificència de les palmeres de foc en aqueixa formosa Nit de l'Albà.

Terra de sentiment artístic, arreu hi trobem motius que ho palesen eloqüentment. Entre ells, cal esmentar, com una nota d'extraordinari relleu, una exposició de pintures que ens ha fet meditar molt, tot i la nostra profania. Jo espero llegir la opinió dels mestres i crítics, amb molta febre, però no em puc estar de declarar que Pepito Cañizares, aquest pintor de 14 anys d'edat, farà parlar molt i que està cridat a donar molta glòria a la seva «terreta» per a estendre's depressa per tot el món artístic. Aquest infant (encara de pantaló curt) no és pas per això un «niño prodigio». No. Es, en tot, un infant assenyat, serè i clar d'intel·ligència, que somriu modestament, sense gens de vanitat, quan els aplaudiments, les felicitacions i els elogis cauen damunt seu com una pluja de paperets. Pots ser és per això que aquest tendre artista ha estat impressionat per les dificultats de la pintura al tremp. Ho fa creure el temperament que hem pogut observar en el petit artista que sap fer coses tan grans.

Esperem amb interès veure en aquestes columnes la opinió dels artistes que han visitat l'esmentada exposició.

La meua profania no em privarà, però, d'afirmar que el jove Cañizares farà parlar molt i la seva obra serà tema de moltes discussions en les «penyes intel·lectuals».

CARLES COSTAS ALVAREZ

DLVI

Som en plena febre de festes majors a Catalunya. Arreu, l'olla gran dintre la xica, la casa per la finestra i el poc dormir i el molt ballar. Les festes majors, per bé que hagin canviat radicalment d'aspecte, tenen la virtut de tornar als pobles aquell regust de l'antigor eix del patriotisme i de l'amor a la terra. I com que el poble es bo de natural, tantost es troba a l'empar d'aquelles mostres maternals de la terra que l'ha vist néixer, riu, gosa i s'abandona a tota la gràcia de la festa i cedeix en raó de l'allau de benaurança que deriva sempre del bo i del bell.

El bell, és la deu, la font de la bonesa: mai la mística de tots temps no ha donat a la virtut la plàstica de quelcom que no sigui bell. Hermosos són els àngels; els sants són severament bells; les verges i les santes són representades sots els traços de la més pura bellesa femenina i així en tot el que, en un ordre o altre d'ideologismes, ha representat la bonesa, ha estat sots les formes de la bellesa plàstica.

En un poblet no gaire lluny d'aquí, a l'envelat clàssic, en plena testa major, hi comparagué una noia, una joveneta hermosa de debò: «Miss Catalunya». L'atzar volgué que poguéssim admirar-la de bastant aprop i de constatar el que a l'entorn d'ella ocorria. Poques vegades la naturalesa es complau a reunir en un rostre i en un tipus tanta perfecció. I la consciència d'aquesta bellesa, ha tornat la noia d'un caràcter especial. Discreta en els moviments, pudorosa en el somriure, mesurada en el parlar, gens incitadora i menys hipòcrita. Cap subterfugi dels que tant n'abusen moltes noies pregonades virtuoses, té cabuda en Miss Catalunya. I al jove, a aquest jove eixelebrat i incitador, afanyós de cercar sempre el punt flac de la dona, la bellesa de Miss Catalunya el torna plàcid, el desarma de tots els mitjans artificials per a la gresca. Observarem com algun «curridu» d'aquests que fan tronar i ploure, solament i recatadament s'atrevia al «i que guapa que és!», més o menys discretament pronunciat davant d'ella.

Però ens, diran les que no són Miss.—I les lletges, dones, què hem de fer?.

Ben senzill, buscar un atractiu espiritual i dignificar-se per ell, com ho fan les que són belles amb llur formosor.

L'ALTRE

MONCAU

PROFESSORA DE TALL
CONFECCIONS

Av. Macià, 4 GRANOLLERS